τά του.

Ὅταν οἱ Ἰνδοὶ ἔφτασαν στὴν ἀποικία τῶν λευκῶν, βρήκανε τὶς κατασκηνώσεις των ἄδειες. Τὰ ὠχρὰ πρόσωπα εἶχαν φύγει ἐντωμεταξύ! Οἱ ἐρυθρόδερμοι ὅμως δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν τότε, ὅτι ἡ Ποκαχόντα τοὺς εἶχε προδώσει, κι' ἄρχισαν νὰ βρίσκουν λιγάκι περίεργη τὴ συμπάθεια τῆς κόρης τοῦ ἀρχηγοῦ των γιὰ ἕνα ἐχθρὸ τῆς φυλῆς τους. Ὁ Ποιχατάν, φοβούμενος μήπως ἡ ὀργὴ τῶν ὑπηκόων ξεσπάσει —καὶ δίκαια— στὴν κόρη του, φρόντισε νὰ τὴν στείλη στὸ Ζοπαζάβ, τὸν ἀρχηγὸ μιᾶς ἄλλης περιφερείας.

* * *

Ἐκεῖ, συνάντησε μιὰ μέρα τὴν Ποκαχόντα ὁ καπετὰν Ἀργάλ, ὁ ὁποῖος παρέπλεε τὸν πολεμὼ Ποιχατάν, κάνοντας ἀνταλλαγὴ διαφόρων εἰδῶν μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς. Ὁ εὐρωπαῖος αὐτὸς τυχοδιώκτης σκέφτηκε τότε νὰ κλέψη τὴν Ποκαχόντα καὶ νὰ τὴν κρατήση ὅμηρο, γιὰ νὰ εἶνε βέβαιος πὼς δὲν θὰ τοῦ ἔκαναν κανένα κακὸ οἱ ἰθαγενεῖς. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ ἦταν κάπως δύσκολο, ὁ πονηρὸς τυχοδιώκτης ἔπεισε τὸν Ζοπαζάβ, τὸν φύλακα τῆς κόρης, νὰ τοῦ τὴν παραχωρήση ἀντὶ.... μιᾶς χάλκινης χύτρας!....

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ πατέρας τῆς νέας, προσέφερε στὸν Ἀργὰλ διακόσια μέτρα στάρι, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψη τὴν κόρη του. Ὁ καπετάνιος ὅμως δὲν δέχτηκε τὴν προσφορὰ αὐτή. Κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατάη αἰχμάλωτο τὴν Ποκαχόντα. Στὸ μεταξύ, μαθεύτηκε πὼς ὁ λοχαγὸς Σμὶθ τραυματίστηκε σοβαρὰ ἀπὸ μιὰ τυχαία ἐκπυροσκρότησι κι' ὅτι τὸν μετέφεραν στὸ Λονδῖνο, ὅπου καὶ πέθανε. Ἡ εἴδησις δὲν ἦταν ἀκριβής, μὰ ἡ Ποκαχόντα ἔκλαψε πικρὰ τὸν παλιό της φίλο.

Μιὰ μέρα, ἐπισκέφθηκε τὸν Ἀργὰλ ἕνας Ἄγγλος ἀξιωματικός, ὁ Θωμᾶς Ρόλφ. Ἡ ὀμορφιά, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἐξυπνάδα τῆς Ποκαχόντας τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι. Κατόρθωσε λοιπόν, μὲ κατάλληλη διδασκαλία, νὰ τὴν κάνη χριστιανὴ καὶ νὰ τὴ βαφτίση μὲ τ' ὄνομα Ρεβέκκα.

Ὁ Θωμᾶς Ρόλφ, τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ποκαχόντα-Ρεβέκκα, τὴν στεφανώθηκε ἀργότερα καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὸ Λονδῖνο. Φαντάζεστε τώρα τί ἐντύπωσι ἔκανε στὰ σαλόνια τῆς πρωτευούσης ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἰνδῆς αὐτῆς, κόρης ἑνὸς ἀγρίου βασιλέως καὶ ἡ δραματικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς της. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ζήτησε νὰ τοῦ τὴν παρουσιάσουν.

Ἔξαφνα μιὰ μέρα, ἡ Ποκαχόντα-Ρεβέκκα συναντήθηκε σ' ἕνα σαλόνι μὲ τὸν λοχαγὸ Σμὶθ κι' ἔνιωσε πάλι νὰ ξαναγεννιέται στὴν καρδιά της ὅλη ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Μὰ ἦταν πειὰ παντρεμένη. Κι' ἐπειδὴ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνη στὸ Λονδῖνο, κοντὰ στὸν Σμὶθ, παρακάλεσε τὸν σύζυγό της νὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ ξαναγυρίση γιὰ λίγο καιρὸ στὴν πατρίδα της, γιατὶ νοσταλγήσε τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε.

Ὁ σύζυγός της τῆς ἔδωσε, ἀνύποπτος, τὴν ἄδεια.

Μὰ δὲν ξανάδε τὴ γυναῖκα του.

Ἡ Ποκαχόντα πέθανε, χριστιανὴ πάντα, ἀπὸ μαρασμὸ στὴν καλύβα τοῦ πατέρα της, σὲ ἡλικία 22 μόλις ἐτῶν, θῦμα τῆς μεγάλης, σιωπηλῆς ἀγάπης της πρὸς τὸν Σμὶθ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἕνας δικηγόρος ὑπερασπίζεται στὸ δικαστήριο τὸν πελάτη του.

— Ὁ πελάτης μου, κύριε πρόεδρε, εἶνε ἕνας χωριάτης, ἕνας ἄξεστος καὶ κοντὸς ἄνθρωπος κι' ὅ,τι ἔκαμε, δὲν τὸ ἔκαμε ἀπὸ κακία.

— Βέβαια, κύριε πρόεδρε. Θὰ κατάλαβες ὅτι εἶμαι κοντὸς.... ἀπὸ τὸ δικηγόρο ποὺ διάλεξα!....

* * *

Ἐκεῖνος.—Τὸ ὡραῖο σου πρόσωπο εἶνε γιὰ μένα τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς, τὸ Εὐαγγέλιό μου. Σοῦ τ' ὁρκίζομαι.

Ἐκείνη.—Ἀλλὰ ὁ ὅρκος σου δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία, ἂν δὲν ....φιλήσεις τὸ «Εὐαγγέλιο»!....

* * *

— Γιατὶ ὑπογράφεις: «Δημήτιος» κι' ὄχι «Δημήτριος»;

— Ἔτσι εἶνε τ' ὄνομά μου. Ὁ νοινὸς ποὺ μὲ βάφτισε ἦταν πολὺ κοσμικὸς κι' ἔτρωγε τὸ «ρ»!....

* * *

Στὸ τράμ.

— Εἶδες αὐτὸν τὸν εἰσπράκτορα ποὺ σὲ κυττοῦσε σὰν νὰ μὴν εἶχες πληρώσει εἰσιτήριο;

— Ναί, ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸν κυττοῦσα.... σὰν νὰ εἶχα πληρώσει!....

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος κι' ἡ δυὸ Ἀμερικανίδες. Πῶς ἔπαιξε τὸν ρόλο τοῦ κηπουροῦ. Ὁ Πριβὰ κι' ὁ λωποδύτης. «Τὰ λεπτά σου ἢ τὴ ζωή σου!». «Πάρτα!». Ἡ ἀταραξία τοῦ μεγάλου σοφοῦ. Ἡ καταγωγὴ τοῦ Καστελλάν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γιὰ τὸν βασιλέα τοῦ Βελγίου Λεοπόλδο διηγοῦνται τὸ ἑξῆς νόστιμο ἀνέκδοτο:

Ὁ Λεοπόλδος, τὸν περισσότερο καιρὸ του τὸν περνοῦσε στὸν ὡραῖο πύργο Λάϊκεν, τοῦ ὁποίου οἱ ἀτέραντοι κῆποι ἦσαν περίφημοι σ' ὅλον τὸν κόσμο. Σ' ὡρισμένη μάλιστα ἐποχὴ τοῦ ἔτους, ὁ βασιλεὺς ἔδινε στὸν πύργο αὐτὸν ἐπίσημο χορό, στὸν ὁποῖο συγκεντρωνόταν ὅλη ἡ ἀριστοκρατία καὶ ἡ διπλωματία τοῦ Βελγίου.

Τὶς παραμονὲς λοιπὸν μιᾶς τέτοιας χορεσπερίδος, ὁ Λεοπόλδος ἔτυχε νὰ περπατῆ μόνος κοντὰ στὴν πύλη τοῦ κήπου του, ὅταν δυὸ κομψὲς κι' ὡραῖες Ἀμερικανίδες περιηγήτριες τὸν ἐπλησίασαν κι' ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐγνώρισαν, φυσικά, τοῦ εἶπαν:

— Ἔχετε τὴν καλωσύνη, κύριε, νὰ μᾶς ὁδηγήσετε νὰ ἰδοῦμε τὰ ἀξιοθέατα μέρη τοῦ κήπου;

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε πρόθυμα ὁ Λεοπόλδος. Ὁρίστε. Περάστε....

Καὶ ἀνέλαβε νὰ ὁδηγήση μέσα στὸν κῆπο τὶς δυὸ Ἀμερικανίδες, ἡ ὁποῖες, νομιζοντάς τον γιὰ κηπουρό, ἄρχισαν νὰ τοῦ ὑποβάλλουν χίλιες-δυὸ ἐρωτήσεις. Σὲ λίγο μάλιστα ἔγιναν τολμηρότερες καὶ μὲ μεγάλη περιέργεια τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴν ἰδιαίτερη ζωὴ τοῦ βασιλέως, γιὰ τὰ σκάνδαλά του, γιὰ τὶς ἰδιοτροπίες του.

Σὲ κάποια στιγμὴ, συνάντησαν καὶ τὸν αὐλάρχη, κόμητα Οὐλτρεμόντ, τὸν ὁποῖο ὁ Λεοπόλδος ἐχαιρέτησε πρῶτος, βγάζοντας εὐσεβάστως τὸ καπέλλο του. Ὁ αὐλάρχης ἔμεινε κατάπληκτος στὴν ἀρχή, ὕστερα ὅμως κατάλαβε τί συνέβαινε καὶ ἀντιχαιρέτησε μὲ χαμόγελο, κρατῶντας καλὰ τὸ ρόλο του.

— Ἐξοχότατε, τοῦ εἶπε ὁ Λεοπόλδος, ἔλαβα τὴν τόλμη νὰ ὁδηγήσω τὶς εὐγενέστατες αὐτὲς κυρίες νὰ ἰδοῦν τὸν κῆπο. Ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, μποροῦμε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸν περίπατό μας.

Ὁ αὐλάρχης ἔδωκε τὴ.... συγκατάθεσί του μὲ σοβαρότητα κι' εὐγένεια κι' ἔφυγε.

Ἡ δυὸ Ἀμερικανίδες τώρα ἦσαν κατενθουσιασμένες ἀτ' τὸν ὁδηγό τους. Κι' ὅταν τελείωσε ἡ περιήγησί τους, ἔβγαλαν καὶ τοῦ ἔδωκαν ἕνα.... γενναῖο πουρμπουάρ.

Ὁ βασιλεὺς τὸ πῆρε, τὶς εὐχαρίστησε μὲ πολλὲς ὑποκλίσεις καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ φροντίζε νὰ ἐξασφαλίση γι' αὐτὲς δυὸ προσκλήσεις γιὰ τὸν αὐριανὸ χορό. Πραγματικά, ἡ προσκλήσεις ἐστάλησαν τὴν ἑπομένη στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔμεναν ἡ δυὸ Ἀμερικανίδες, ἡ ὁποῖες ἔσπευσαν νὰ πᾶνε στὸν βασιλικὸ χορό.

Φανταστῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί τους, ὅταν παρουσιάστηκαν στὸν βασιλέα καὶ εἶδαν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ πρόθυμος κηπουρὸς ποὺ τ' εἶχε ὁδηγήσει τὴν προηγούμενη σ' ὅλα τὰ κατατόπια τοῦ κήπου!....

* * *

Μιὰ μέρα, ὁ Ἰωσὴφ Πριβά, ἕνας ἀτ' τοὺς μεγαλείτερους φυσιολόγους τοῦ μεσαίωνος, βρισκόταν ἁπλωμένος στὸ κρεββάτι του —κατὰ τὴ συνήθειά του— κι' ἔγραφε. Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως, ἕνας κλέφτης μπῆκε ἔξαφνα μέσα καὶ πλησιάζοντας τὸ κρεββάτι, ἀκούμπησε τὸ μαχαῖρι του στὸ στῆθος τοῦ σοφοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὰ χρήματά σου ἢ τὴ ζωή σου!....

— Τὰ χρήματά μου; ρώτησε ὁ Πριβά, μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀταραξία τοῦ κόσμου. Καὶ εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνησυχῆς γι' αὐτό; Μέσα στὸ ἀριστερὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου θὰ τὰ βρῆς. Πάρτα, ἀφοῦ τὰ θέλεις. Ἀλλὰ πρόσεξε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ μοῦ ἀνακατέψης τὰ χειρόγραφα....

Ὁ κλέφτης, ἀφοῦ πῆρε τὰ χρήματα, ἔφυγε ἀνενόχλητος, ἀφίνοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

— Κύριε.... κύριε!.... τοῦ φώναξε τότε ὁ σοφός.

Ὁ κλέφτης ἐγύρισε πίσω.

— Τί θέλετε;

— Μήπως κατὰ λάθος μοῦ πήρατε κανένα χειρόγραφο;

— Ὄχι, κύριε.

— Πολὺ καλά.... Κλεῖστε ὅμως, σᾶς παρακαλῶ, τὴν πόρτα, γιατὶ κρυώνω καὶ ἀφῆστε με νὰ ἐργασθῶ... Στὸ Καλό!....

* * *

Κάποτε, ὁ Φραγκίσκος ὁ Α' τῆς Γαλλίας ρώτησε τὸν Καστελλὰν, τὸν ἰσχυρὸ αὐλικό του, ἂν καταγόταν ἀπὸ παλιὰ οἰκογένεια εὐγενῶν.

— Πολὺ παλιά, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ κατάγομαι ἀπ' τοὺς γιοὺς τοῦ Νῶε, ἀλλ' ἀπὸ ποιὸν ἀκριβῶς, δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ εὐφυὴς αὐλικός.